

Man har et standpunkt, indtil...

Nu meldte jeg ud i sidste uge, at jeg ville være nødt til at ty til bagkataloget i et par kommende uger på grund af diverse familiære ting og ualmindelig travlhed. Men jeg bliver nødt til at skubbe det en uges tid, for der er simpelthen sket så meget hen over weekenden, at jeg ikke bare kan lade det ligge, indtil folk har glemt alt om det.

Vi kan starte med sidste uges klumme omkring Lukaku og hans anden advarsel og dermed udvisning. Her proklamerede jeg højlydt, at FIFAs disciplinære bestemmelser forudsætter en obligatorisk minimum én dags karantæne. Hvorefter det italienske forbund åbenbart benåder ham – og han kommer ind og scorer to mål i weekenden. Så er det altså godt nok svært at være klummeskriver. Jeg skelnede i sidste uge mellem det juridiske og det personlige. Og uanset hvor stor sympati man kan have for Lukaku, bryder man stort set alle regler her. Men OK – det er set mange gange før, at juraen er én ting, de politiske hensyn noget helt andet. Det må de selv rode med i Italien.

Dernæst bragte seneste runde i Superligaen et par tilfælde, som det er værd at bremse op for. Den helt centrale er selvfølgelig AGFs annullerede lynmål mod FCK for en offside på 20 centimeter. Den har i den grad kastet kommentarer af sig, både kvalificerede og absolut mindre kvalificerede.

Det giver mig først og fremmest lejlighed til at vende tilbage til et efterhånden fortærsket tema: VAR og offside. I bilen vil man tegne streger, hvis der er tvivl om, hvorvidt spilleren overhovedet er i offside-position. De kan tegnes i 2D-gengivelse, hvis det er omkring fødderne, at det mistænkelige foregår – går vi længere op på kroppen, vil man køre 3D for at få det hele ned på jorden, så man kan sammenligne.

Softwaren, som tegner disse streger, er virkelig knivskarp til at gøre det. Til gengæld kender den ikke offside-reglen, så det er VAR-dommeren, som med hjælp fra en operatør bestemmer, hvilke punkter der skal måles på. Og der er – som altid med menneskelig indblanding – nogle usikkerhedsmomenter. For at tage det tekniske først: uanset hvor mange frames man kører pr. sekund, kan man aldrig være sikker på, at man har det nøjagtige tidspunkt, hvor bolden bliver spillet af en medspiller, og det er jo dér, offside-vurderingen skal foretages.. Det kan være framen før boldberøringen, og det kan være den efter. Det kan gøre en verden til forskel, når vi taler offside – for hvor var spilleren lige i det sekund, hvor bolden rent faktisk blev spillet.

Dernæst kan der være en usikkerhed i spillernes placering. Dækker spillere for hinanden, eller er der frygtelig lang afstand mellem de to spillere, som der skal måles på? Det kunne jo i princippet være fra hver sin sidelinje (og dér er godt nok 68 meter). Hvor to spillere står tæt på hinanden, og der ikke er noget, der hindrer udsynet, kan for den sags skyld fem centimeter være en klar offside. Men det er noget ganske andet, hvis man skal sigte tværs over banen.

Det er i princippet rigtigt, at offside-position er en objektiv størrelse. Enten er man i den, eller også er man ikke. Men det forudsætter stadig, at man er i stand til at kunne konstatere det som beskrevet ovenfor.

FIFA og UEFA kører i disse tider forsøg med en 'semi-automatisk' offside, hvor systemet selv sætter linjerne. Det er fint nok – men man skal ikke glemme, at denne software jo også er programmeret af menneskelige hænder. Så man har egentlig bare flyttet fejlmarginen et trin

bagud. Med mange år i IT-branchen ved jeg af bitter erfaring, at der pludselig kan dukke grænsetilfælde op, som man ikke havde drømt om. Så en semi-automatisk offside-vurdering kan nok minimere fejlmuligheden, men den kan aldrig eliminere den. Og heldigvis for det, for fodbold er et spil for mennesker, som er fejlbarlige – selv om vi alle gerne vil have det rigtige resultat på bundlinjen. Men angribere misser oplagte chancer, målmænd dropper mål – og det er ligesom de iboende regler. Ingen er ufejlbarlig i dette spil – og ellers ville det vel heller ikke være sjovt – så kunne vi lige så godt sætte os hen og spille FIFA alle sammen. Fejl dér fører alene tilbage til ham, der styrer musen.

Men episoden i Aarhus har kastet lidt kommentarer af sig i medierne. Blandt andet en chefråner, som undrer sig højlydt over, at dommeren ikke bliver kaldt til skærmen for at checke offside-positionen. Jeg må indrømme, at jeg er lidt rystet over, at en træner på det niveau ikke har kendskab til de helt basale spilleregler for VAR.

Man skelner mellem to typer af afgørelser: de faktuelle og de skønsmæssige. De faktuelle (om en bold er inde eller ude, eller om en spiller er i offside-position eller ej) tager man hos VAR. Der er en superligadommer på banen, der er en tilsvarende i bilen – så hvorfor i alverden skulle man spille alles tid (ikke mindst tilskuernes) ved at kalde dommeren ud for at se på den situation, som allerede er vurderet én gang? Enten er der en offside-position, eller også er der ikke.

I samme sekund der skal lægges et skøn oven i offside-positionen, f.eks. om spilleren generer en modspiller eller ej, skal dommeren ud og se fjernsyn, for der er kun én chef, og skønnet skal VAR holde snitterne langt væk fra. Men selve det objektive – om der er tale om en offside-position eller ej – kan snildt klares af VAR. Til glæde for alle (bortset naturligvis fra det hold, som det måtte gå ud over), men det sparer tid. Nogle har undret sig over angivelsen af de 10 centimeter – dertil er kun at sige, at det er noget, som systemet fortæller – ikke bare noget, som dommeren finder på.

For nu at springe til noget helt andet – situationen efter OBs reducere mod Lyngby mandag aften. Hvem har egentlig rettigheden over den bold, som ligger inde i målet? Det ene hold vil selvfølgelig gerne hurtigt i gang, og det andet skal lige sunde sig. Men der er ikke tvivl om, at bolden er målmandens (eller hans holds), og så skal alle andre holde sig væk. Går man som angriber ind og forsøger at få fat i den bold, leger man i den grad med ilden. Ender det i en massekonfrontation, som det ofte gør, fordi forsvarerne selvfølgelig vil forsøge at beskytte målmanden, er det angriberen, som har initieret den, og så kan det meget vel være ham, der betaler prisen. Det er selvfølgelig en anden historie, hvis målmanden forsøger at forhale igangsættelsen, for så ryger han også i fælden.

Endelig har jeg noteret mig, at KEP synes, at der mangler et straffespark til Lyngby i samme kamp for et puf i feltet. Dertil er kun at sige, at vi ønsker ikke 'soft penalties' i Danmark (og det gør UEFA heller ikke). Teknisk set kunne man sikkert nok godt finde et straffespark – men så er vi tilbage i klassikeren med 'tvivlsomme eller bagatelagtige forseelser' af en type, som der er i feltet ved enhver dødbold. Og jeg gad godt måle blodtrykket hos KEP, hvis et tilsvarende straffespark var blevet dømt mod ham i hans aktive karriere. Her ville det nok have været en god idé med et par øreklapper for ikke at blive blæst omkuld.

Vi står over for nogle meget afgørende uger – og nej, hvor bliver det spændende. Det synes at spidse til både i top og i bund – og både i mesterskabsspillet og nedrykningsspillet. Og så har

jeg endda ikke nævnt 1. division – det er simpelthen forbudt for børn. Hav rigeligt med stimulanser og piller inden for rækkevidde.